

Ett sekund om gangen

Jeg flykter. Det er ingen som kan redde meg. Mamma er død. Pappa er død. Lillebroren min er død. Alle er døde.

Jeg må komme meg bort herfra. Jeg er ikke redd for smitten. Hvis jeg er smittet, skal jeg også dø snart. Men jeg føler meg frisk.

Jeg klarte ikke å hjelpe dem. Det er forferdelig å tenke på at jeg lot dem ligge igjen i sengene sine, men hva skulle jeg ha

gjort? Jeg hadde ikke orket å bære dem, og jeg har ikke spade til å grave dem ned.

Jeg ga dem hodepinetabletter, men det hjalp ikke. Jeg løp til dem med vann, men løp ikke fort nok. Lillebroren min, Ludvig, så på meg med runde øyne. Han svettet. Han holdt hånden min mot kinnene sine. De holdt på å brenne opp. Han ba meg om å bli, men jeg måtte rive meg løs.

Jeg googlet alt jeg kunne finne om feber. Men jeg fant ingenting. Alt gikk så fort. Kanskje jeg ville skjønt mer hvis jeg hadde visst at det ikke bare var hjemme hos meg det skjedde. Jeg fikk faktisk en SMS av bestevenninnen min, Lydia. *Shit, jeg har kjempehøy feber. Det føles som om jeg skal dø.* Akkurat det stod det. Dø med tre ø-er. Tenk at det skal være det siste jeg noen gang får høre fra henne.

Jeg prøvde å ringe nødnummeret, men fikk bare opptattsignal. Så ble det helt stille. Og så forsvant strømmen.

Jeg løper ned trappene. Ute på gaten låser jeg opp sykkel. Jeg sykler, og ser en veltet sykkel og et lik. Hodet ligger ved kanten av sykkelstien. Hun hadde både hjelm og refleks, men det hjalp ikke mot feberen. Jeg ser en bøtte og en spade på lekeplassen. Kanskje er det Ludvig som har glemt dem der. Ingen skal grave med den spaden igjen.

Forenklet med tillatelse fra Sofia Nordin

Oppgaver:

Se Elevbok 7A side 91.

Gjør oppgavene 1–3.